

La maleïda divisió

written by Pere Grau i Rovira | 19 de juliol de 2019

És avinent de recordar una de les frases iròniques més conegudes d'Albert Einstein: "Hi ha dues coses a aquest món que no coneixen fronteres: l'univers i l'estupidesa humana, encara que amb l'univers tinc els meus dubtes...". L'actual divisió entre les cúpules dels partits independentistes catalans és una mostra de quanta raó tenia el savi alsacià. La ciutadania contempla estupefacta i indignada com tants dirigents polítics repeteixen l'error fatal que tant s'ha produït arreu en el curs de la història. Quantes vegades s'ha allargat una dictadura, un mal govern o una dominació forana, només per la falta d'unitat de l'oposició! Per part dels dominadors és comprensible que usin la tàctica romana del *divide et impera*. Però no ho és mai que els dominats, oprimits o simplement mal governats usin la que podríem denominar "divideix i enfonsa't". És igual que sigui per rigorisme ideològic, per rancúnies personals o per simple ineptitud. El resultat és que els dominats segueixen sent-ho i, a més, són la riota dels dominadors. I això està passant a casa nostra.

No crec (malauradament) que aquesta divisió (la part més negativa de l'herència grega que duem dins nostre) es pugui superar ja amb raonaments lògics o amb reflexions plenes de bona voluntat. Tot el que hom pot argumentar s'ha dit ja moltes vegades i ja veiem on som. El ciutadà de base, el membre desconegut del partit x o z, ha de donar un seriós toc d'alerta als que menystenen la voluntat unitària del poble, potser creient que són més llestos o "més ben informats", quan en realitat són més curts de vista o més porucs.

És hora que la gent, tant l'organitzada com la que no ho és, escrigui als polítics repatanis que qui torpedini la unitat (aquesta "unitat estratègica" de la que s'omplen la boca, però que no compleixen) no serà mai més reelegit. És hora que a les manifestacions se'ls rebi amb xiulades.

És hora que (com ha dit Josep M. Terricabras en una entrevista a *Vilaweb*, del 17.07.19) deixem de fer “manifestacions de colors” i que fem “manifestacions eficaces”, sigui qui sigui que les organitzi (i en cita exemples). I que així diguem als polítics que si volem seguir endavant, cal mullar-se i no pas “nedar i guardar la roba”. I qui diu guardar la roba, diu facilitar la investidura d'un president de govern espanyol que parla obertament d'instal·lar un 155 perpetu a Catalunya.

Ja sé que és molt fàcil predicar des de la cadira segura o des de la llunyania. I no nego que molts dels polítics que critiquem no ho farien pas malament si administressin el dia a dia d'un país normal.

Però aquestes no són les nostres circumstàncies. No dic noms. Són ben sabuts. I és ben estrany que no comprenguin una cosa tan senzilla: fent els bons minyons, només donem ales als que ens volen abassegar definitivament. Fent reverències només aconseguirem allò de “ser cornuts i pagar el beure”.

I no hauria de caldre repetir-ho: deixar de ser “bons minyons” no vol dir anar a trompades. La violència ja sabem que és el que ells voldrien. El camí de Gandhi i de Mandela, adaptat a les nostres circumstàncies, és ja (donada la intransigent posició espanyola) l'únic que pot demostrar a Espanya i al món la impossibilitat de solucionar el conflicte, fent una marxa enrere que la majoria de catalans ja no acceptarà mai més, si ens queda una engruna de vergonya a la sang.